

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

zo 6. júla 2006 *

V spojených veciach T-391/03 a T-70/04,

Yves Franchet a Daniel Byk, úradníci Komisie Európskych spoločenstiev, bydliskom v Luxemburgu (Luxembursko), v zastúpení: G. Vandersanden a L. Levi, advokáti,

žalobcovia,

proti

Komisií Európskych spoločenstiev, v zastúpení: D. Maidani, J.-F. Pasquier a P. Aalto, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorých predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutí Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) a Komisie o odmietnutí prístupu k určitým dokumentom z vyšetrovania týkajúceho sa Eurostat-u,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (tretia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia V. Tiili a O. Czúcz,
tajomník: I. Natsinas, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. septembra 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

¹ Podľa článku 255 ES:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v členskom štáte má právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady alebo Komisie, v závislosti na zásadách a podmienkach, ktoré sa vymedzia v súlade s odsekmi 2 a 3.

2. Všeobecné zásady a obmedzenia, ktoré vychádzajú z verejného alebo súkromného záujmu a upravujú právo na prístup k dokumentom, stanoví Rada v súlade s postupom uvedeným v článku 251, do dvoch rokov po nadobudnutí platnosti Amsterdamskej zmluvy.

...“

2 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), definuje zásady, podmienky a obmedzenia práva na prístup k dokumentom týchto inštitúcií, ktoré je zakotvené v článku 255 ES. Toto nariadenie sa začalo uplatňovať 3. decembra 2001.

3 V článku 2 ods. 1 a 3 nariadenia č. 1049/2001 sa stanovuje:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

...

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe.“

- 4 Podľa článku 4 nariadenia č. 1049/2001, ktorý sa týka výnimiek z uvedeného práva na prístup:

”...

2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

...

— súdneho konania a právneho poradenstva,

— účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

...

6. Ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie.

...”

5 Článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje, že „... žiadateľ nie je povinný uviesť dôvod svojej žiadosti.“

6 Podľa článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001:

„Opakovaná žiadosť sa bezodkladne spracuje. Do 15 pracovných dní od zaevidovania takejto žiadosti orgán buď povolí prístup k požadovanému dokumentu a v danej lehote poskytne prístup v súlade s článkom 10, alebo písomne oznámi dôvody úplného alebo čiastočného zamietnutia žiadosti. V prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia žiadosti orgán informuje žiadateľa o opravných prostriedkoch, ktoré má k dispozícii, a to začatie súdneho konania proti orgánu a/alebo sťažnosť ombudsmanovi v súlade s podmienkami stanovenými v príslušných článkoch 230 a 195 Zmluvy ES.“

7 Rozhodnutím Komisie 2001/937/ES, ESUO, Euratom z 5. decembra 2001, ktorým sa mení jej rokovací poriadok (Ú. v. ES L 345, s. 94; Mim. vyd. 01/003, s. 408), bolo zrušené rozhodnutie Komisie 94/90/ESUO, ES, Euratom z 8. februára 1994 o prístupe verejnosti k dokumentom Komisie [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 46, s. 58), ktorým Komisia vykonala pravidlá týkajúce sa prístupu verejnosti k dokumentom Rady a Komisie [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 340, 1993, s. 41, ďalej len „pravidlá postupu“), ktoré Rada a Komisia schválili 6. decembra 1993.

8 Článok 3 prílohy k rozhodnutiu 2001/937 stanovuje:

„Vybavovanie pôvodných žiadostí

...

Žiadateľa informuje o vybavení jeho žiadosti buď generálny riaditeľ, alebo vedúci príslušného útvaru, alebo riaditeľ určený na tento účel na generálnom sekretariáte, alebo riaditeľ určený v OLAF, ak sa žiadosť dotýka dokumentov súvisiacich s činnosťami OLAF uvedenými v článku 2 ods. 1 a 2 rozhodnutia Komisie 1999/352/ES, ESUO, Euratom (2) o zriadení OLAF, alebo zamestnanec, ktorý bude na to poverený.

Každá, aj keď len čiastočne nepriaznivá [zamietavá — *neoficiálny preklad*] odpoveď, informuje žiadateľa o práve podať v lehote pätnástich pracovných dní potvrdzujúcu [opakovanú — *neoficiálny preklad*] žiadosť na generálny sekretariát Rady alebo riaditeľovi OLAF, ak sa žiadosť dotýka dokumentov súvisiacich s činnosťami OLAF uvedených [uvedenými — *neoficiálny preklad*] v článku 2 ods. 1 a 2 rozhodnutia Komisie 1999/352/ES, ESUO, Euratom.“

- 9 Navyše, pokiaľ ide o vybavovanie opakovaných žiadostí, článok 4 prílohy k rozhodnutiu 2001/937 stanovuje:

„V súlade s článkom 14 Rokovacieho poriadku Komisie je právomoc rozhodovať o potvrdzujúcich [opakovaných — *neoficiálny preklad*] žiadostiach prenesená na generálneho tajomníka. Ak sa však potvrdzujúca [opakovaná — *neoficiálny preklad*] žiadosť dotýka dokumentov súvisiacich s činnosťami OLAF uvedených [uvedenými — *neoficiálny preklad*] v článku 2 ods. 1 a 2 rozhodnutia Komisie 1999/352/ES, ESUO, Euratom, je právomoc rozhodovať prenesená na riaditeľa OLAF.

Generálnemu sekretariátu bude pri príprave rozhodnutí napomáhať príslušné generálne riaditeľstvo alebo útvary.

Generálny tajomník alebo riaditeľ OLAF rozhoduje po súhlase právnej služby.

Rozhodnutia sa oznamujú žiadateľovi písomne, prípadne elektronickými prostriedkami, a informuje [informujú — *neoficiálny preklad*] ho o jeho práve podať opravný prostriedok na Súde prvého stupňa alebo podať sťažnosť Európskemu ombudsmanovi.“

- 10 Podľa článku 8 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1073/1999 Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91):

„Utajenie a ochrana údajov

...

2. Informácie postúpené alebo získané v priebehu interných vyšetrovaní v akejkoľvek forme sú predmetom služobného tajomstva a užívajú ochranu poskytovanú predpismi vzťahujúcimi sa na orgány Európskych spoločností.

Tieto informácie nesmú byť oznamované iným osobám ako pracovníkom orgánov Európskych spoločností alebo členských štátov, ktorých funkcie vyžadujú, aby boli s nimi oboznámení, a taktiež nesmú byť použité na iné účely, ako na predchádzanie podvodom, korupcii alebo akejkoľvek inej protiprávnej činnosti.“

11 Článok 9 nariadenia č. 1073/1999 stanovuje:

„Vyšetrovacia správa a opatrenia uskutočnené po vyšetrovaniach

1. [OLAF] po skončení ním vykonaného vyšetrovania vypracuje pod vedením riaditeľa správu, v ktorej sú špecifikované zistené skutočnosti, prípadná finančná strata a závery vyšetrovania, vrátane odporúčaní riaditeľa [OLAF-u] ohľadne postupov, ktoré majú byť uskutočnené.

2. Pri vypracúvaní týchto správ treba zohľadňovať procesné požiadavky zakotvené vo vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu. Správy vypracované na takomto základe predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi. Vzťahujú sa na ne tie isté hodnotiace pravidlá, aké sú uplatňované na administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi a majú rovnakú hodnotu ako tieto správy.

3. Správy vypracované po externom vyšetrovaní a všetky použiteľné súvisiace dokumenty sa posielajú príslušným orgánom dotknutých členských štátov v súlade s pravidlami týkajúcich sa [týkajúcimi sa — *neoficiálny preklad*] externého vyšetrovania.

4. Správy vypracované po internom vyšetrovaní a všetky použiteľné súvisiace dokumenty sa posielajú dotknutým orgánom, inštitúciám, úradom alebo agentúram. Orgány, inštitúcie, úrady alebo agentúry podniknú v súvislosti s interným vyšetrovaním opatrenia, najmä disciplinárne alebo súdne, ku ktorým ich oprávňujú výsledky tohto vyšetrovania, a do konečného termínu stanoveného riaditeľom [OLAF-u] v záveroch jeho správy pošlú riaditeľovi [OLAF-u] správu o prijatých opatreniach.“

12 Podľa článku 10 nariadenia č. 1073/1999:

„Postúpenie informácií [OLAF-om]

1. Bez toho, aby boli dotknuté články 8, 9 a 11 tohto nariadenia a ustanovenia nariadenia (Euratom, ES) č. 2185/96, môže [OLAF] kedykoľvek postúpiť informácie získané v priebehu externých vyšetrení príslušným orgánom dotknutých členských štátov.

2. Bez toho, aby bol dotknutý článok 8, 9 a 11 tohto nariadenia, riaditeľ [OLAF-u] postúpi informácie získané [OLAF-om] v priebehu interných vyšetrení záležitostí, ktoré majú [by mohli — *neoficiálny preklad*] vyústiť do trestného konania, súdnym orgánom členských štátov. V súlade s požiadavkami vyšetrenia súčasne informuje dotknuté členské štáty.

3. Bez toho, aby boli dotknuté články 8 a 9 tohto nariadenia, môže [OLAF] kedykoľvek postúpiť informácie získané v priebehu interných vyšetrení dotknutým orgánom, inštitúciám, úradom alebo agentúram.“

Skutkové okolnosti

13 Žalobca Yves Franchet je bývalý generálny riaditeľ Eurostat-u a žalobca Daniel Byk je bývalý riaditeľ v Eurostat-e (Štatistický úrad Európskych spoločenstiev).

- 14 Viaceré vnútorné kontroly Eurostat-u nasvedčovali tomu, že v jeho finančnom hospodárení mohlo dôjsť k nezrovnalostiam. OLAF preto začal viacero vyšetrovaní, ktoré sa týkali zmlúv uzavretých Eurostat-om so spoločnosťami Eurocost, Eurogramme a Datashop-Planistat a dotácií, ktoré boli týmto spoločnostiam poskytnuté.
- 15 Dňa 4. júla 2002 zaslal OLAF v súlade s článkom 10 nariadenia č. 1073/1999 luxemburským súdnym orgánom spis o internom vyšetrovaní týkajúcom sa spoločnosti Eurocost, v ktorom bol ako podozrivý uvedený pán Franchet, ako aj druhý spis o vyšetrovaní týkajúcom sa spoločnosti Eurogramme. Dňa 19. marca 2003 OLAF rovnako zaslal francúzskym súdnym orgánom spis týkajúci sa prípadu Datashop — Planistat, v ktorom boli za podozrivých označení obaja žalobcovia.
- 16 Dňa 21. mája 2003 boli žalobcovia na vlastnú žiadosť preradení.
- 17 Dňa 11. júna 2003 Komisia poverila útvary pre vnútorný audit (IAS) preskúmaním zmlúv, ktoré uzavrel Eurostat, ako aj dotácií, ktoré poskytol v nadväznosti na postup udelenia absolutória. IAS vypracoval tri správy, z toho prvú 7. júla, druhú 24. septembra a tretiu (ďalej len „záverečná správa IAS“) 22. októbra 2003.
- 18 Dňa 9. júla 2003 Komisia rozhodla o začatí disciplinárneho konania proti žalobcom. Toto konanie však bolo ihneď prerušené z dôvodu, že ešte stále prebiehalo vyšetrovanie OLAF-u. Komisia tiež vytvorila multidisciplinárnu pracovnú skupinu (task-force).

19 Žalobcovia, dovolávajúc sa všeobecnej zásady transparentnosti a základného práva na prístup k dokumentom, zakotveného v článku 42 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1), ako aj ustanovení nariadenia č. 1049/2001 a rozhodnutia 2001/937, podali 25. júla 2003 žiadosť o prístup k týmto dokumentom:

„— ku korešpondencii, ktorú zaslal OLAF luxemburským súdnym orgánom v súvislosti so spismi Eurocost a Eurogramme, ako aj k jej prílohám a k zoznamu príloh,

— ku korešpondencii, ktorú zaslal OLAF francúzskym súdnym orgánom v súvislosti so spisom Datashop-Planistat, ako aj k jej prílohám a k zoznamu príloh. Ide predovšetkým o list pravdepodobne z 19. marca 2003 (č. 003441) s referenčným údajom CMS č. IO/2002/510 — Eurostat/Datashop/Planistat,

— k oznámeniu OLAF-u Komisii, ktoré sa uvádza v tlačovom komuniké z 19. mája 2003 [IP/03/(709)],

— k akýmkoľvek iným oznámeniam OLAF-u Komisii“.

20 Prístup k dokumentom OLAF odmietol v liste z 18. augusta 2003 (ďalej len „rozhodnutie z 18. augusta 2003“). V liste sa uvádzalo:

„...“

Výnimky, vzťahujúce sa na dokumenty, o ktoré ste požiadali v prvej a druhej žiadosti, sa týkajú ochrany súdneho konania a účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly. Korešpondencia, o ktorú ste požiadali v oboch žiadostiach, tvorí podstatnú časť spisu, ktorý OLAF zaslal súdnym orgánom členských štátov na účely vnútroštátnych súdnych konaní, a týka sa otázok, ktoré sú naďalej predmetom vyšetrovania. Je preto predmetom ochrany na základe uvedených výnimiek.

Pokiaľ ide o tretiu žiadosť, oznámenie, ku ktorému ste žiadali prístup, vypracoval OLAF pre Komisiu na základe článku 10 ods. 3 nariadenia č. 1073/1999 z 25. mája 1999, ktorý OLAF-u umožňuje v súlade s jeho poslaním vyšetrovania informovať daný orgán. Keďže ide o dokument, ktorý OLAF zaslal v rámci svojho vyšetrovania, vzťahuje sa naň výnimka na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly.

Pokiaľ ide o Vašu štvrtú žiadosť, tá nie je dostatočne presná. Bohužiaľ sa nám nepodarilo identifikovať, o aký dokument alebo aké dokumenty v nej ide. Bol by som Vám preto povďačný, ak by ste nám mohli poskytnúť dodatočné informácie, ktoré presnia Vašu pôvodnú žiadosť.

...“

- 21 Dňa 8. septembra 2003 žalobcovia podali opakovanú žiadosť.
- 22 Opakovanú žiadosť žalobcov OLAF zamietol listom z 1. októbra 2003 (ďalej len „prvé napadnuté rozhodnutie“). V liste sa uvádzalo:

....

Po dôkladnom preskúmaní Vašej žiadosti a pôvodnej odpovede, ktorú Vám zaslal OLAF, týmto potvrdzujem, že OLAF Vám v tomto štádiu nemôže požadované dokumenty zaslať.

1. Vo svojej žiadosti tvrdíte, že dokumenty označené v prvej a druhej žiadosti boli protiprávne zverejnené. V skutočnosti tieto dokumenty neboli nikdy legálne zverejnené.

Tvrdíte, že ,páni Franchet a Byk sú v týchto prípadoch priamo označení ako podozriví, a majú preto ako prví právny záujem na poskytnutí prístupu k týmto dokumentom'. Právo verejnosti na prístup k dokumentom na základe nariadenia č. 1049/2001 treba odlišovať od práva dotknutej osoby na prístup k spisu. Prvé uvedené právo sa zaručuje všetkým fyzickým a právnickým osobám a uplatňuje sa vo vzťahu k všetkým dokumentom, ktoré daný orgán uchováva. Táto právna úprava nevyžaduje, aby žiadateľ na účely poskytnutia prístupu k dokumentom preukázal právny záujem. Prístup k dokumentom možno odmietnuť len v prípade, že sa na ne vzťahuje niektorá z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia. V predmetnom prípade sa OLAF domnieva, že vzhľadom na dôvody, ktoré sú ďalej uvedené, nemožno žiaden z dokumentov, ktoré sú predmetom Vašej žiadosti o prístup, sprístupniť v zmysle nariadenia č. 1049/2001.

Naopak, osoba, ktorej sa dotýka vnútroštátne súdne konanie a/alebo disciplinárne konanie podľa práva Spoločenstva, má v súlade s príslušnou legislatívou právo na prístup k spisu, ktorý sa jej týka.

Keďže v súčasnosti prebiehajú súdne vyšetrovania vo Francúzsku a v Luxembursku, vzťahujú sa na prístup k spisu ustanovenia procesného práva platné v týchto dvoch štátoch. Máte možnosť obrátiť sa na príslušné francúzske a/alebo luxemburské orgány a požiadať ich o prístup k spisu, ktorý im bol postúpený. Rozhodnutie o žiadosti prináleží týmto orgánom a OLAF nebude mať námietky voči ich rozhodnutiu.

Tvrdíte, že v tejto veci existuje nadradený verejný záujem sprístupniť pánom Bykovi a Franchetovi dokumenty, ktorých sa týka prvá a druhá žiadosť. My však považujeme právo pánov Byka a Francheta na obhajobu skôr za súkromný záujem než za nadradený verejný záujem. Ako bolo uvedené vyššie, títo páni budú mať vo vhodnom čase právo na prístup k celému spisu v rámci prípadných disciplinárnych alebo súdnych konaní.

2. Uvádzate, že je nesprávne tvrdiť, že na každý dokument, ktorý OLAF zasiela v rámci vyšetrovania, sa *ipso facto* vzťahuje výnimka na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly stanovená v článku 4 nariadenia. OLAF však toto netvrdil.

Naopak, na túto výnimku sme sa odvolali vo vzťahu k špecifickým dokumentom, o ktoré ste žiadali, konkrétne vo vzťahu k listom, ktoré boli adresované francúzskym a luxemburským orgánom a Komisii. Táto korešpondencia zaslaná vnútroštátnym súdnym orgánom obsahuje zhrnutie výsledkov vyšetrovaní uskutočnených OLAF-om. Ak by OLAF dal túto korešpondenciu k dispozícii, mohlo by to nepriaznivo ovplyvniť vnútroštátne súdne konania, keďže je integrálnou súčasťou súdnych spisov, a teda nemôže byť zaslaná skôr, ako to bude určené vo vnútroštátnom konaní.

Oznámenie Komisii tiež obsahuje zhrnutie výsledkov vyšetrovaní, o ktorých sa OLAF domnieval, že sú dôležité pre Komisiu, aby mohla prijať všetky opatrenia potrebné na ochranu svojich záujmov. Dôvody, pre ktoré OLAF odmietol sprístupniť dokumenty, sa teda špecificky vzťahujú na požadované dokumenty, a nie sú všeobecnou argumentáciou, ako ste naznačili.

3. Pokiaľ ide o štvrtú žiadosť, identifikovali sme 35 oznámení OLAF-u generálnemu tajomníkovi Komisie vo veci vyšetrovaní týkajúcich sa Eurostat-u, ktoré boli zaslané medzi 23. septembrom 1999 a 25. septembrom 2003. Všetky tieto oznámenia

obsahujú výsledky vyšetrovania, ktorých sprístupnenie by ohrozilo súdne konania prebiehajúce vo Francúzsku a Luxembursku. Vztahuje sa preto na ne výnimka týkajúca sa inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, ako aj výnimka týkajúca sa súdnych konaní.

...“

- 23 Konečná správa týkajúca sa spoločnosti Eurogramme bola vypracovaná v júli 2002.
- 24 Dňa 25. septembra 2003 OLAF vypracoval konečné správy o vyšetrovaní v zmysle článku 9 nariadenia č. 1073/1999 v prípadoch Eurocost a Datashop-Planistat. Dňa 10. októbra 2003 žalobcovia dostali kópiu týchto správ. V ten istý deň dostali tiež kópiu predbežnej správy IAS zo 7. júla 2003, ale bez príloh.
- 25 Listom z 21. októbra 2003 žalobcovia podali novú žiadosť o prístup k rôznym dokumentom, najmä k záverečnej správe IAS. Dňa 29. októbra 2003 podali doplňujúcu žiadosť týkajúcu sa príloh k správe IAS zo 7. júla 2003, ktorá im bola zaslaná listom z 10. októbra 2003.
- 26 Keďže na tieto žiadosti nedostali odpoveď, podali žalobcovia opakovanú žiadosť 2. decembra 2003.

27 Táto opakovaná žiadosť bola zamietnutá rozhodnutím Komisie z 19. decembra 2003 (ďalej len „druhé napadnuté rozhodnutie“). Zamietnutie bolo odôvodnené takto:

“...“

S poľutovaním Vám opätovne potvrdzujeme, že tieto dokumenty Vám nemôžu byť zaslané. Ich sprístupnenie by ohrozilo účel tohto vyšetrovania v tom zmysle, že by narušilo vykonanie úkonov, ktoré sú potrebné na prijatie vhodných nadväzujúcich opatrení. V súlade s článkom 4 ods. 2 treťou zarážkou nariadenia... č. 1049/2001 je preto potrebné odmietnuť prístup k týmto dokumentom. Vzhľadom na citlivosť problematiky a štruktúru dokumentov nie je možné poskytnúť k dokumentom čiastočný prístup v zmysle článku 4 ods. 6 citovaného nariadenia. Okrem toho mi nie je známa žiadna skutočnosť, ktorá by mi umožnila dospieť k záveru, že v tomto konkrétnom prípade verejný záujem na sprístupnení informácií obsiahnutých v požadovaných dokumentoch prevažuje nad potrebou chrániť účel vyšetrovania.

...“

Konanie

28 Žalobcovia návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 27. novembra 2003 podali žalobu T-391/03 proti rozhodnutiu z 18. augusta 2003, ako aj proti prvému napadnutému rozhodnutiu.

- 29 Samostatným podaním z toho istého dňa žalobcovia požiadali, aby sa o žalobe rozhodlo v skrátanom súdnom konaní podľa článku 76a Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.
- 30 Štvrtá komora Súdu prvého stupňa, ktorej bola vec v tom čase pridelená, zamietla žiadosť o skrátané súdne konanie rozhodnutím zo 17. decembra 2003, ktoré bolo žalobcom doručené 22. decembra 2003.
- 31 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 19. februára 2004 žalobcovia podali žalobu T-70/04 proti konkludentnému rozhodnutiu Komisie o zamietnutí ich žiadostí o prístup k rôznym dokumentom, ktoré žalobcovia podali 21. a 29. októbra 2003, ako aj proti druhému napadnutému rozhodnutiu.
- 32 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Súdu prvého stupňa bolo od nového súdneho roka zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k tretej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.
- 33 Uznesením predsedu tretej komory Súdu prvého stupňa z 13. júla 2005 boli veci T-391/03 a T-70/04 v súlade s článkom 50 rokovacieho poriadku spojené na účely ústnej časti konania a rozsudku.
- 34 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (tretia komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 rokovacieho poriadku písomne položil žalobcom a Komisii otázky. Účastníci konania na ne odpovedali v stanovených lehotách.

- 35 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 15. septembra 2005.
- 36 Uznesením z 26. septembra 2005 Súd prvého stupňa v súlade s článkom 65 písm. b), článkom 66 ods. 1 a článkom 67 ods. 3 tretím pododsekom rokovacieho poriadku uložil žalovanej, aby predložila sporné dokumenty, s tým, že tieto dokumenty nebudú v rámci tohto konania zaslané žalobcom. Žalovaná Súdu prvého stupňa vyhovela.
- 37 Ústna časť konania sa skončila na základe rozhodnutia predsedu tretej komory Súdu prvého stupňa z 8. novembra 2005.

Návrhy účastníkov konania

- 38 V rámci žaloby T-391/03 žalobcovia navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil rozhodnutie z 18. augusta 2003 a prvé napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu všetkých trov konania.

39 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- určil, že návrhy obsiahnuté v žalobe, pokiaľ smerujú k zrušeniu rozhodnutia z 18. augusta 2003, sú neprípustné,
- zamietol návrhy smerujúce k zrušeniu prvého napadnutého rozhodnutia ako nedôvodné,
- zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

40 V rámci žaloby T-70/04 žalobcovia navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil konkludentné rozhodnutie Komisie o zamietnutí ich žiadostí o prístup k rôznym dokumentom, ktoré žalobcovia podali 21. a 29. októbra 2003, ako aj druhé napadnuté rozhodnutie,
- zaviazal Komisiu na náhradu všetkých trov konania.

41 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- určil, že návrhy obsiahnuté v žalobe, pokiaľ smerujú k zrušeniu konkludentného rozhodnutia o odmietnutí prístupu, sú neprípustné,

- zamietol návrhy smerujúce k zrušeniu druhého napadnutého rozhodnutia ako nedôvodné,

- zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

Právny stav

O prípustnosti

Tvrdenia účastníkov konania

- ⁴² Pokiaľ ide o žalobu T-391/03, Komisia zastáva názor, že rozhodnutie z 18. augusta 2003 nie je konečný akt, a nemôže byť preto predmetom žaloby o neplatnosť.
- ⁴³ Pokiaľ ide o žalobu T-70/04, Komisia tvrdí, že žaloba proti konkludentnému rozhodnutiu o zamietnutí žiadostí z 21. a 29. októbra 2003 je neprípustná, keďže nejde o konečný akt.
- ⁴⁴ Žalobcovia sa domnievajú, že podobne ako v prípade postupu pred začatím konania o žalobe vo veci verejnej služby je možné sa domnievať, že odôvodnenie prvého napadnutého rozhodnutia dopĺňa odôvodnenie rozhodnutia z 18. augusta 2003 a že toto druhé rozhodnutie predstavuje napadnuteľný akt. Rovnaká argumentácia podľa nich platí aj vo vzťahu ku konkludentnému rozhodnutiu o zamietnutí žiadostí z 21. a 29. októbra 2003.

45 Na otázku Súdu prvého stupňa týkajúcu sa tejto záležitosti sa však žalobcovia vyjadrili v tom zmysle, že ju ponechávajú na uváženie Súdu prvého stupňa.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

46 Podľa ustálenej judikatúry môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES len tie opatrenia, ktoré majú záväzné právne účinky, ktoré môžu mať vplyv na záujmy žalobcu tým, že značne menia jeho právnu situáciu. Pokiaľ ide o akty alebo rozhodnutia, ktoré sa vypracúvajú vo viacerých fázach, predovšetkým na záver interného konania, predmetom žaloby o neplatnosť môžu byť v zásade len opatrenia, ktoré konečným spôsobom definujú postoj daného orgánu na záver tohto konania, a nie predbežné opatrenia, ktorých cieľom je pripraviť konečné rozhodnutie (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 10, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. mája 1996, AITEC/Komisia, T-277/94, Zb. s. II-351, bod 51).

47 Z článku 3 v spojení s článkom 4 prílohy k rozhodnutiu 2001/937, ako aj z článku 8 nariadenia č. 1049/2001 jasne vyplýva, že odpoveď na pôvodnú žiadosť predstavuje len prvé zaujatie postoja, ktoré dáva žalobcom možnosť vyzvať generálneho tajomníka Komisie alebo riaditeľa OLAF-u, aby tento postoj prehodnotili.

48 Právne účinky, ktoré majú vplyv na záujmy žalobcov, môže preto vyvolať, a teda predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 230 ES môže byť len opatrenie prijaté generálnym tajomníkom Komisie alebo riaditeľom OLAF-u, ktoré má povahu rozhodnutia a v celom rozsahu nahrádza predtým zaujatý postoj (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. októbra 2003, Co-Frutta/Komisia, T-47/01, Zb. s. II-4441, bod 31).

- 49 Žaloba T-391/03 v časti týkajúcej sa rozhodnutia z 18. augusta 2003 a žaloba T-70/04 v časti týkajúcej sa konkludentného rozhodnutia o zamietnutí žiadostí žalobcov z 21. a 29. októbra 2003 sú preto neprípustné.

O veci samej

Tvrdenia účastníkov konania

- 50 Na podporu svojich žalôb žalobcovia uvádzajú jediný žalobný dôvod založený na porušení článkov 2 a 4 nariadenia č. 1049/2001, na porušení „základného práva na prístup k dokumentom“, na zjavne nesprávnom posúdení, na porušení zásady proporcionality, ako aj na nesprávnosti a kontradiktórnosti odôvodnenia napadnutých rozhodnutí.
- 51 Tvrdia, že OLAF prisúdil výnimkám z práva na prístup k dokumentom, ktoré chránia súdne konania a chránia cieľ inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, širokú pôsobnosť. Pripomínajú, že výnimky z práva na prístup k dokumentom treba vykladať reštriktívne, aby nebolo zmarené uplatnenie všeobecnej zásady, ktorá spočíva v poskytnutí čo najširšieho prístupu verejnosti k dokumentom.
- 52 Žalobcovia sa domnievajú, že výsledkom výkladu Komisie by bolo, že všetky dokumenty týkajúce sa činnosti OLAF-u by boli vzhľadom na svoju povahu vylúčené z práva na prístup. Takýto postoj by však nebol v súlade s povinnosťou vykladať výnimky reštriktívne, najmä ak ide o výnimky zo základného práva.

- 53 V tejto súvislosti žalobcovia tvrdia, že Komisia sa mýlila, keď sa domnievala, že na OLAF sa vzťahuje osobitný režim, dokonca režim umožňujúci odchýlku od pravidiel týkajúcich sa prístupu k dokumentom. Takáto odchýlka nemá oporu ani v nariadení č. 1049/2001, ani v právnych predpisoch upravujúcich postavenie OLAF-u. Žalobcovia usudzujú, že ani požiadavka utajenia vyšetrovaní, ani nezávislosť OLAF-u nemôžu mať za následok, že bude zamietnutá každá žiadosť o prístup.
- 54 Pokiaľ ide o výnimku založenú na ochrane súdnych konaní, žalobcovia s odvolaním sa na rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. decembra 1999, Interporc/Komisia (T-92/98, Zb. s. II-3521, ďalej len „rozsudok Interporc II“) usudzujú, že táto výnimka sa na predmetnú vec nevzťahuje. Táto výnimka sa totiž týka len dokumentov vypracovaných v rámci prebiehajúceho súdneho konania. Oznámenia OLAF-u však mali za cieľ výlučne informovať súdne orgány alebo orgány Spoločenstva o skutočnostiach, ktoré by mohli byť predmetom trestného alebo disciplinárneho konania. Pôsobili teda mimo prebiehajúcich súdnych konaní. V tejto súvislosti žalobcovia pripomínajú, že OLAF je administratívny útvar Komisie, ktorý zakladá správne spisy a vypracúva administratívne správy. Na jeho vyšetrovanie nadväzujú opatrenia orgánov Spoločenstva a vnútroštátnych orgánov, ktoré si vyžiadali výsledky vyšetrovania, a to najmä opatrenia disciplinárne a súdne.
- 55 Žalobcovia tvrdia, že OLAF sa tiež nemôže vyhnúť povinnostiam vyplývajúcim z právnej úpravy práva verejnosti na prístup k dokumentom na základe toho, že prístup k týmto dokumentom sa musí posúdiť podľa vnútroštátnych právnych noriem alebo noriem týkajúcich sa disciplinárneho konania.
- 56 Pokiaľ ide o dokumenty, ktoré OLAF zaslal francúzskym a luxemburským orgánom, žalobcovia sa tiež domnievajú, že OLAF sa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia hneď z dvoch dôvodov tým, že si nesplnil svoju povinnosť obrátiť sa na vnútroštátne orgány, či namietajú proti sprístupneniu predmetných dokumentov. Opierajúc sa o rozsudok Interporc II a rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 2000, Holandsko

a van der Wal/Komisija (C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1, ďalej len „rozsudok van der Wal“) usudzujú, že Komisia sa mala vnútroštátnych orgánov, na ktoré podala návrhy na začatie konania, spýtať nielen, či takéto sprístupnenie má nepriaznivé účinky, ale aj to, či porušuje vnútroštátne právo.

- 57 Pokiaľ ide o dokumenty, ktoré OLAF zaslal Komisii, žalobcovia sa domnievajú, že ani odmietnutie prístupu k týmto dokumentom nebolo odôvodnené. Upozorňujú, že OLAF-u neprináležalo posúdiť záujmy Komisie a stupeň ich prípadnej ochrany, ale len sa na ne opýtať Komisie, ako sa uvádza v rozsudku van der Wal.
- 58 Pokiaľ ide o výnimku založenú na ochrane účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, žalobcovia spochybňujú, že by sa táto výnimka vzťahovala na predmetný prípad, keďže Komisia v tejto veci neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala odmietnutie sprístupnenia.
- 59 Žalobcovia tvrdia, že OLAF mal uviesť špecifické dôvody, pre ktoré sa mali výnimky uplatniť v predmetnom prípade, a pri každom požadovanom dokumente mal preskúmať, či jeho obsah bráni jeho sprístupneniu. Žalobcovia tvrdia, že podľa judikatúry sa výnimka nemôže uplatniť dokonca ani vtedy, ak dokument obsahuje informácie týkajúce sa vyšetrovania, ak by sprístupnením dokumentu nebolo toto vyšetrovanie ohrozené. OLAF nepreskúmal pri každom dokumente, či jeho obsah bráni jeho sprístupneniu, ale odôvodnil odmietnutie prístupu všeobecne. Okrem toho nie je isté, či ešte stále prebieha nejaké vyšetrovanie.

- 60 Žalobcovia tvrdia, že OLAF v rozpore so zásadou proporcionality neoveril, či nie je možné čiastočné sprístupnenie dokumentov. Odvolávajú sa na rozsudok Súdneho dvora z 22. januára 2004, Mattila/Rada a Komisia (C-353/01 P, Zb. s. I-1073) a tvrdia, že rozhodnutie o odmietnutí prístupu k dokumentom musí byť zrušené, ak Komisia nepreskúmala možnosť čiastočného prístupu k dokumentom.
- 61 Žalobcovia tiež uvádzajú, že odôvodnenia rozhodnutia z 18. augusta 2003 a prvého napadnutého rozhodnutia sú kontradiktórne. Vo vzťahu k dokumentom, ktoré OLAF zaslal luxemburským a francúzskym súdnym orgánom, OLAF odôvodnil odmietnutie prístupu tým, že požadované dokumenty obsahujú zhrnutie výsledkov vyšetrovania OLAF-u. Avšak 3. apríla 2003, t. j. v čase po zaslaní dokumentov vnútroštátnym orgánom, OLAF informoval generálneho tajomníka, že vyšetrovania ešte prebiehajú. Žalobcovia v tejto súvislosti zdôrazňujú, že OLAF predložil konečné správy o vyšetrovaní až 25. septembra 2003.
- 62 Okrem toho sa žalobcovia domnievajú, že odkaz Komisie na uznesenie Súdu prvého stupňa z 18. decembra 2003, Gómez-Reino/Komisia (T-215/02, Zb. VS s. I-A-345 a II-1685) nie je v predmetnom prípade relevantný. Uvádzajú, že riešenie obsiahnuté v tomto uznesení v skutočnosti spôsobuje, že základné právo na obhajobu je neúčinné, bez potrebného účinku. Podľa žalobcov totiž z tohto uznesenia vyplýva, že akty OLAF-u prijaté v rámci jeho činnosti nepredstavujú akty s nepriaznivými účinkami, ale len prípravné akty, a že len konečné rozhodnutie, ktoré prípadne orgán prijme, vykazuje charakteristické znaky aktu s nepriaznivými účinkami. Z toho by vyplývalo, že činnosť OLAF-u ako celok nepodlieha súdnej kontrole.
- 63 Pokiaľ ide o konečnú správu IAS, ako aj o prílohy k správe IAS zo 7. júla 2003, žalobcovia dodávajú, že odôvodnenie druhého napadnutého rozhodnutia, ktoré neobsahuje žiadnu informáciu o predmetnom prípade a nevysvetľuje, prečo by sprístupnenie požadovaných dokumentov výlučne žalobcom malo mať nepriaznivé účinky, je príliš všeobecné. Odôvodnenie je tiež nedostatočné vo vzťahu k otázke, či

je možný čiastočný prístup. Okrem toho nie je toto odôvodnenie prípustné vzhľadom na to, že dané tri správy IAS boli zverejnené v širokom meradle. Žalobcovia zdôrazňujú, že Komisia im poskytla prístup k prvým dvom správam IAS a nevysvetlila dôvody, pre ktoré by sa mal prístup ku konečnej správe IAS a k prílohám k správe IAS zo 7. júla 2003 posudzovať odlišne.

- 64 Žalobcovia okrem iného napádajú uplatnenie výnimky založenej na ochrane účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly na konečnú správu IAS, lebo ako tvrdia, v čase prijatia druhého napadnutého rozhodnutia už bola kontrola zo strany IAS skončená. Komisia by tak mohla donekonečna zamietat' žiadosť o prístup tým, že by neurčila, aké opatrenia sa majú prijať v nadväznosti na vyšetrovanie.
- 65 Napokon žalobcovia tvrdia, že právo na obhajobu je nadradený verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, a tvrdia, že aj keď právo na obhajobu chráni v prvom rade súkromný záujem, ide tiež o nadradené právo, ktoré je základom právneho štátu a demokracie. Konkrétne ide o právo na prístup k súdom a na účinnú súdnu ochranu. Dodávajú, že Komisia neporovnála závažnosť predmetných záujmov.
- 66 Komisia upozorňuje, že žaloba smeruje k zrušeniu odmietnutia prístupu k dokumentom, o ktoré bolo požiadané výlučne na základe právnej úpravy práva na prístup verejnosti k dokumentom. Žiadosť žalobcu mala byť teda spracovaná ako žiadosť o prístup pochádzajúca od ktoréhokoľvek zástupcu verejnosti.
- 67 Komisia zdôrazňuje, že pri preskúmaní predmetnej žiadosti o prístup k dokumentom treba zohľadniť osobitnú povahu funkcií OLAF-u, majúci pritom na pamäti, že na OLAF ako taký sa nevzťahuje osobitný režim alebo režim

umožňujúci odchýlku od pravidiel upravujúcich prístup k dokumentom. Domnieva sa, že z ustanovení nariadenia č. 1073/1999 ako celku vyplýva, že funkcie OLAF-u nemožno chápať zúžene len ako funkcie čisto administratívneho útvaru, ktorý vypracúva administratívne spisy alebo dokumenty, aké sa spomínajú v rozsudku Interporc II, alebo aké vypracúva ktorékoľvek iné generálne riaditeľstvo v rámci zvyčajných funkcií Komisie. Uvádza, že vyšetrovania OLAF-u môžu mať disciplinárne alebo trestnoprávne následky. Ako také si vyžadujú vysoký stupeň utajenia, ako to vyplýva z článku 8 ods. 2 a článku 12 ods. 3 nariadenia č. 1073/1999, a svojou povahou spadajú pod výnimku, ktorá sleduje ochranu vyšetrovania. Komisia sa tiež domnieva, že keďže môžu mať prebiehajúce alebo skončené vyšetrovania súvis so začatými súdnymi konaniami, pripája sa k výnimke týkajúcej sa vyšetrovania nevyhnutne aj výnimka na ochranu súdnych konaní.

68 Komisia pripomína, že v predmetnom prípade sú spisy, ktoré boli predložené luxemburským orgánom, v súčasnosti predmetom vyšetrovania, a spisy predložené francúzskym orgánom viedli k začatiu súdneho konania.

69 Domnieva sa, že predmetné dve výnimky sa nevyhnutne vzťahujú nielen na dokumenty, ktoré sú súčasťou spisov OLAF-u, alebo ktoré boli postúpené súdnym orgánom, ale aj na komunikáciu OLAF-u s orgánmi Spoločenstva v tejto veci.

70 Tvrdí, že požiadavka utajenia zakazuje umožniť prístup verejnosti k akémukoľvek dokumentu, ktorý pokrýva podstatnú časť vyšetrovania OLAF-u, aj keď už je toto vyšetrovanie skončené, prinajmenšom dovtedy, kým súdny orgán, na ktorý bol podaný návrh, alebo menovací orgán neprijmú konečné rozhodnutie. Opiera sa pritom o výklad pomocou analógie s rozsudkom Súdu prvého stupňa z 11. decembra 2001, Petrie a i./Komisia (T-191/99, Zb. s. II-3677). Domnieva sa, že požiadavka utajenia je odôvodnená o to viac, že vyšetrovania OLAF-u môžu viesť k vzniku

podozrenia voči osobám v trestnom alebo disciplinárnom konaní a že v prípade, že bude začaté súdne alebo disciplinárne konanie, tieto osoby majú právo na rešpektovanie prezumpcie nevinoty.

- 71 Komisia uvádza, že v predmetnom prípade bol prístup k požadovaným dokumentom odmietnutý najmä z dôvodu, že tieto dokumenty pokrývali podstatnú časť vyšetrovania OLAF-u a zatiaľ nevedli k žiadnemu konečnému rozhodnutiu súdnych orgánov, na ktoré bol podaný návrh, ani menovacieho orgánu. Ak by tomu tak bolo, mohla byť analýza Komisie odlišná. Predmetné dokumenty by mohli byť zaslané v zmysle nariadenia č. 1049/2001, podľa potreby s vynechaním mena fyzických alebo právnických osôb.
- 72 Komisia dopĺňa, že v citovanom uznesení Gómez-Reino/Komisia Súd prvého stupňa rozhodol, že OLAF nie je povinný poskytnúť úradníkovi Spoločenstva, ktorého sa údajne týka interné vyšetrovanie, prístup k dokumentom, ktoré tvoria predmet takéhoto vyšetrovania alebo ktoré vypracoval OLAF, predtým, ako bude prijaté konečné rozhodnutie menovacieho orgánu, ktoré má preňho nepriaznivé účinky. Podľa Komisie, ak je možné odmietnuť prístup dotknutému úradníkovi, musí byť prípustné aj zamietnutie žiadosti o prístup k dokumentom z vyšetrovania, ktorá bola podaná podľa nariadenia č. 1049/2001.
- 73 Komisia zastáva názor, že odôvodnenie rozhodnutí nie je inkoherentné ani kontradiktórne a že žalobcovia si mýlia externé a interné vyšetrovania OLAF-u. Rozdielne znenie napadnutých rozhodnutí vyplýva zo skutočnosti, že vnútroštátnym súdnym orgánom boli postúpené výsledky vonkajších vyšetrovaní v júli 2002 a v marci 2003, pričom tieto sú nezávislé od vedenia interného vyšetrovania OLAF-om. Okrem toho, 18. augusta 2003 interné vyšetrovanie OLAF-u ešte stále prebiehalo. Naopak, 1. októbra 2003 už toto vyšetrovanie bolo skončené, čo vysvetľuje odlišné znenie prvého napadnutého rozhodnutia.

- 74 Pokiaľ ide o dostatočnosť odôvodnenia, Komisia tvrdí, že treba vziať do úvahy tak odôvodnenie rozhodnutia z 18. augusta 2003, ako aj prvého napadnutého rozhodnutia, a tiež iné informácie, ktoré mali žalobcovia k dispozícii. Pripomína, že podľa rozsudku Súdu prvého stupňa z 5. marca 1997, WWF UK/Komisia (T-105/95, Zb. s. II-313), nie vždy môže Komisia uviesť dôvody oprávňujúce utajenie dokumentu bez toho, aby zároveň zverejnila jeho obsah, a tým zbavila výnimku jej základného účelu.
- 75 Komisia sa domnieva, že nebola porušená ani zásada proporcionality. Usudzuje, že z hľadiska zabezpečenia ochrany vyšetrovaní a súdnych konaní nemohol byť verejnosti poskytnutý ani len čiastočný prístup k požadovaným dokumentom, ak výnimky nemali byť zbavené potrebného účinku.
- 76 Pokiaľ ide o dokumenty, ktoré sú predmetom žaloby T-70/04, Komisia tvrdí, že správne uplatnila výnimku uvedenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, keďže aj keď bola kontrola zo strany IAS skončená, jeho vyšetrovanie a analýza zo strany Komisie stále prebiehali a OLAF mohol stále tieto správy využiť v rámci vlastného vyšetrovania.
- 77 Komisia pripomína, že dokumenty, ktoré žalobcom zaslal generálny tajomník Komisie v prílohe k svojej odpovedi z 10. októbra 2003, boli zaslané ako všeobecná informácia týkajúca sa disciplinárneho konania, ktoré bolo proti nim začaté a hneď aj pozastavené, a nie ako odpoveď na žiadosť o prístup podľa nariadenia č. 1049/2001 a že prístup k týmto dokumentom, požadovaný na základe nariadenia č. 1049/2001, im bol odmietnutý.
- 78 Komisia zdôrazňuje, že v nadväznosti na dve uznesenia Európskeho parlamentu rozhodnutím z 11. júna 2003 poverila IAS, aby preskúmal zákonnosť a regulárnosť

zmlúv, ktoré uzavrel Eurostat alebo iné generálne riaditeľstvo na jeho žiadosť, a nimi poskytnutých dotácií, aby tak reagoval na jeho žiadosť a tiež aby odhalil prípadné nezrovnalosti alebo nedostatky a aby z nich vyvodil dôsledky. Správy vypracované IAS v tomto rámci sú teda citlivej povahy tak vzhľadom na svoj predmet, ako aj na svoj obsah. Komisia namieta proti tvrdeniu, že tieto dokumenty boli zverejnené v širokom meradle. Naopak, boli sprístupnené len vo veľmi úzkom rozsahu. Verejnosť k nim nikdy nemala prístup.

79 Komisia poznamenáva, že ak by bolo dané za pravdu žalobcom, znamenalo by to, že dokumenty by boli sprístupnené všetkým.

80 Napokon Komisia usudzuje, že vzhľadom na osobitosť tejto veci žiaden nadradený záujem neodôvodňuje sprístupnenie dokumentov týkajúcich sa vyšetrovania OLAF-u verejnosti. Zdôrazňuje, že cieľom nariadenia č. 1049/2001 nie je upraviť prístup osôb, ktoré sú prípadne dotknuté vyšetrovaním OLAF-u, k ich spisom, aby si mohli zabezpečiť obhajobu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

— Predbežné poznámky

81 Na úvod je potrebné poznamenať, že predmetné veci treba preskúmať vzhľadom na nariadenie č. 1049/2001. Je totiž nesporné, že napadnuté rozhodnutia boli prijaté na jeho základe.

- 82 Je dôležité pripomenúť, že podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 nemusí žiadateľ o prístup odôvodniť svoju žiadosť a nemusí preukázať akýkoľvek právny záujem, aby mu bol poskytnutý prístup k požadovaným dokumentom (pozri, pokiaľ ide o uplatňovanie nariadenia 94/90, rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. februára 1998, Interporc/Komisia, T-124/96, Zb. s. II-231, bod 48, a Interporc II, bod 44). Z toho vyplýva, že žiadosť žalobcov treba preskúmať rovnako, ako by to bola žiadosť od akejkolvek inej osoby.
- 83 Treba pripomenúť, že prístup verejnosti k dokumentom orgánov predstavuje zásadu a rozhodnutie o odmietnutí je platné len vtedy, ak sa zakladá na niektorej z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001.
- 84 V súlade s ustálenou judikatúrou tieto výnimky treba vykladať a aplikovať reštriktívnym spôsobom, aby nebolo znemožnené uplatnenie všeobecnej zásady obsiahnutej v nariadení (pozri rozsudok van der Wal, bod 27, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. februára 2002, Kuijer/Rada, T-211/00, Zb. s. II-485, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 85 Pokiaľ ide o žalobu T-391/03, Komisia sa domnieva, že sporné dokumenty nemôžu byť sprístupnené z dvoch dôvodov, a síce preto, že ide o dokumenty spojené s vyšetrovaním, inšpekciou a kontrolou, a tiež preto, že ide o dokumenty vypracované na účely súdneho konania. Komisia sa tak v prvom napadnutom rozhodnutí pri odmietnutí prístupu žalobcov k požadovaným dokumentom odvoláva na výnimky stanovené v článku 4 ods. 2 druhej a tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.
- 86 V žalobe T-70/04 sa žalobcovia domáhajú prístupu ku konečnej správe IAS a k prílohám predbežnej správy IAS zo 7. júla 2003. Komisia v tejto súvislosti uplatňuje jedine výnimku založenú na ochrane účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly stanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.

87 Uplatnenie výnimiek podľa článku 4 ods. 2 druhej a tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 Komisiou treba preskúmať vo svetle judikatúry citovanej v bode 84.

— O výnimke založenej na ochrane súdnych konaní

88 Termín „súdne konania“ vložil Súd prvého stupňa pri aplikácii rozhodnutia 94/90 v tom zmysle, že ochrana verejného záujmu bráni sprístupneniu obsahu dokumentov vypracovaných výlučne na účely konkrétneho súdneho konania (rozsudok Interporc II, bod 40).

89 Keďže už bol podaný výklad pojmu „súdne konania“ v súvislosti s právom verejnosti na prístup k dokumentom orgánov, je potrebné považovať túto definíciu za relevantnú aj v rámci nariadenia č. 1049/2001.

90 Súd prvého stupňa už takisto rozhodol, že pod výrazom „dokumenty vypracované výlučne na účely konkrétneho súdneho konania“ treba rozumieť podania a vyjadrenia alebo interné dokumenty týkajúce sa vyšetrovania prejednávanej veci, korešpondenciu medzi dotknutým generálnym riaditeľstvom a právnym servisom alebo advokátskou kanceláriou. Cieľom takéhoto vymedzenia rozsahu pôsobnosti výnimky je zabezpečiť jednak ochranu práce vykonávanej v rámci Komisie, jednak utajenie a zachovanie zásady profesijného tajomstva advokátov (rozsudok Interporc II, bod 41).

91 Na druhej strane Súd prvého stupňa rozhodol, že výnimka založená na ochrane verejného záujmu (súdne konania), obsiahnutá v kódexe správania, nedovoľuje

Komisii zbaviť sa povinnosti zaslať dokumenty, ktoré boli vypracované v rámci čisto administratívneho spisu. Túto zásadu treba dodržiavať, aj keby predloženie týchto dokumentov v konaní na súde Spoločenstva mohlo mať pre Komisiu nepriaznivé účinky. Skutočnosť, že proti rozhodnutiu prijatému na záver správneho konania bola podaná žaloba o zrušenie, nie je v tejto súvislosti relevantná (rozsudok Interporc II, bod 42).

92 Vo svetle tejto judikatúry je potrebné preskúmať, či dokumenty, ktoré OLAF zaslal luxemburským a francúzskym orgánom, a dokumenty, ktoré zaslal Komisii, sú dokumenty, ktoré boli vypracované výlučne na účely konkrétneho súdneho konania.

93 Z odôvodnenia č. 1 nariadenia č. 1073/1999 vyplýva, že cieľom vyšetrovania OLAF-u je ochrana finančných záujmov Spoločenstiev a boj proti podvodom a akejkoľvek inej nezákonnej činnosti poškodzujúcej finančné záujmy Spoločenstiev. Podľa odôvodnenia č. 5 nariadenia sa zodpovednosť OLAF-u okrem ochrany finančných záujmov týka všetkých činností spojených s ochranou Spoločenstiev proti nezákonnému správaniu, ktoré môže vyústiť do správneho alebo trestného konania. Práve na dosiahnutie týchto cieľov OLAF vedie interné a externé vyšetrovania, ktorých výsledky sa uvádzajú vo vyšetrovacej správe podľa článku 9 nariadenia č. 1073/1999, a postupuje vnútroštátnym orgánom a orgánom Spoločenstva informácie v súlade s článkom 10 nariadenia č. 1073/1999.

94 Podľa článku 9 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 predstavujú správy OLAF-u rovnako a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované vnútroštátnymi administratívnymi inšpektormi dôkaz prípustný v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, kde sa ich použitie ukáže byť potrebným.

- 95 Opatrenia, ktoré prijímajú vnútroštátne orgány a orgány Spoločenstva v nadväznosti na správy a informácie, ktoré im postúpi OLAF, sú však vo výlučnej a úplnej zodpovednosti týchto orgánov [uznesenie predsedu Súdneho dvora z 19. apríla 2005, Tillack/Komisia, C-521/04 P(R), Zb. s. I-3103, bod 32].
- 96 Môže sa teda stať, že oznámenie OLAF-u vnútroštátnym orgánom v zmysle článku 10 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1073/1999 alebo orgánu Spoločenstva v zmysle článku 10 ods. 3 toho istého nariadenia nepovedie k začatiu súdneho konania na vnútroštátnej úrovni alebo disciplinárneho konania alebo správneho konania na úrovni Spoločenstva.
- 97 Tvrdiť za týchto okolností, že rôzne dokumenty, ktoré OLAF zaslal, boli vypracované výlučne na účely súdneho konania, nezodpovedá výkladu tejto výnimky judikatúrou a je v rozpore s povinnosťou vykladať a aplikovať výnimky reštriktívne (pozri bod 84 vyššie).
- 98 Okrem toho rešpektovanie vnútroštátnych procesných pravidiel je dostatočne zabezpečené, ak sa orgán uistí, že sprístupnením dokumentov sa neporuší vnútroštátne právo. A tak v prípade pochybností sa mal OLAF obrátiť na vnútroštátny súd a bol by musel odmietnuť prístup len vtedy, ak by sa vnútroštátny súd vyjadril proti sprístupneniu uvedených dokumentov (rozsudok van der Wal, bod 28).
- 99 Zo spisu však vyplýva, že k takejto konzultácii nedošlo, čo napokon Komisia pripustila na pojednávaní, keď odpovedala na otázku položenú Súdom prvého stupňa.

100 Prvé napadnuté rozhodnutie v tejto súvislosti totiž uvádza iba toto:

„Keďže v súčasnosti prebiehajú súdne vyšetrovania vo Francúzsku a v Luxembursku, vzťahujú sa na prístup k spisu ustanovenia procesného práva platné v týchto dvoch štátoch. Máte možnosť obrátiť sa na príslušné francúzske a/alebo luxemburské orgány a požiadať ich o prístup k spisu, ktorý im bol postúpený. Rozhodnutie o žiadosti prináleží týmto orgánom a OLAF nebude mať námietky voči ich rozhodnutiu.“

101 Takýto prístup nie je v súlade s tým, ako rozhodol Súdny dvor v rozsudku van der Wal (bod 29). Podľa Súdneho dvora postup, keď sa v prípade pochybností orgán Spoločenstva obráti na vnútroštátny súd, umožňuje vyhnúť sa tomu, aby sa žalobca musel najprv obrátiť na príslušný vnútroštátny súd a vzápätí na Komisiu, ak sa tento súd domnieva, že vnútroštátne právo nebráni sprístupneniu požadovaných dokumentov, ale domnieva sa, že aplikácia noriem Spoločenstva môže viesť k inému riešeniu. Zodpovedá preto tiež požiadavkám na správny úradný postup.

102 Je preto namieste rozhodnúť, že prvé napadnuté rozhodnutie je vadné v rozsahu, v akom sa v ňom konštatuje, že na dokumenty požadované v kontexte žaloby T-391/03 sa vzťahuje výnimka založená na ochrane súdnych konaní v zmysle nariadenia č. 1049/2001.

103 V každom prípade, keďže OLAF tiež uplatnil inú výnimku na odmietnutie prístupu k týmto dokumentom, treba preskúmať, či mohol byť prístup odmietnutý na základe článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

— O výnimke založenej na ochrane účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly

- 104 Hneď na úvod treba konštatovať, že účastníci konania nespochybnili skutočnosť, že všetky dokumenty, ku ktorým sa žiadal prístup, majú skutočne súvis s takýmito činnosťami.
- 105 Skutočnosť však, že nejaký dokument sa týka inšpekcie alebo vyšetrovania, sama osebe nestačí na odôvodnenie uplatnenia uvedenej výnimky. Podľa judikatúry musí byť každá výnimka z práva na prístup k dokumentom Komisie vykladaná a aplikovaná doslovne (rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. septembra 2000, Denkvit Nederland/Komisia, T-20/99, Zb. s. II-3011, bod 45).
- 106 V tejto súvislosti je namieste pripomenúť, že pokiaľ ide o dokumenty uvedené v žalobe T-391/03, vyšetrovanie OLAF-u už bolo v čase prijatia prvého napadnutého rozhodnutia, t. j. 1. októbra 2003, skončené. Konečná správa z vyšetrovania prípadu Eurogramme bola totiž vypracovaná v júli 2002. Okrem toho 25. septembra 2003 OLAF vypracoval konečné správy o vyšetrovaní podľa článku 9 nariadenia č. 1073/1999, týkajúce sa prípadov Euroscop a Datashop — Planistat. Žalobcovia, ako osoby označené v týchto správach za podozrivé, dostali ich kópiu v liste z 10. októbra 2003.
- 107 Pokiaľ ide o žalobu T-70/04, vyšetrovanie IAS sa skončilo záverečnou správou z 22. októbra 2003.
- 108 V predmetnom prípade je preto potrebné overiť, či sa na dokumenty súvisiace s inšpekciami, vyšetrovaním a kontrolou vzťahovala výnimka uvedená v článku 4 ods. 2 tretej záružke nariadenia č. 1049/2001, aj keď už boli inšpekcie, vyšetrovanie

a kontroly skončené, keďže vyústili do vypracovania konečných správ, avšak opatrenia, ktoré sa mali prijať v nadväznosti na tieto správy, ešte prijaté neboli.

- 109 Podľa Súdu prvého stupňa sa článok 4 ods. 2 tretia zarážka nariadenia č. 1049/2001 musí vykladať tak, že toto ustanovenie, ktorého cieľom je ochrana „účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly“, sa uplatní len vtedy, ak sprístupnenie predmetných dokumentov môže ohroziť dovŕšenie inšpekcie, vyšetrovania alebo kontroly.
- 110 Iste, z judikatúry vyplýva, že na jednotlivé úkony vyšetrovania alebo inšpekcie sa môžu naďalej vzťahovať výnimky založené na ochrane inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, pokiaľ vyšetrovanie alebo inšpekcia pokračujú, a to aj vtedy, ak konkrétne vyšetrovanie alebo inšpekcia, ktoré viedli k správe, ku ktorej sa žiada o prístup, sa skončili (pozri v tomto zmysle rozsudok Denkavit Nederland/Komisia, už citovaný, bod 48).
- 111 Pripustiť, že na všetky dokumenty, ktoré majú súvis s inšpekciami, vyšetrovaním alebo kontrolou, sa vzťahuje výnimka uvedená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 až dotedy, kým nie sú prijaté opatrenia, ktoré majú nadväzovať na takéto konania, by však znamenalo podmieniť prístup k uvedeným dokumentom neistou, budúcou a prípadne v čase vzdialenou udalosťou, ktorá závisí od rýchlosti a usilovnosti jednotlivých orgánov.
- 112 Takéto riešenie by bolo v rozpore s cieľom, ktorým je prístup verejnosti k dokumentom týkajúcim sa prípadných nezrovnalostí pri správe finančných záujmov, v úsilí poskytnúť občanom možnosť efektívnejšie kontrolovať zákonnosť výkonu verejnej moci (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. októbra 2000, JT's Corporation/Komisia, T-123/99, Zb. s. II-3269, bod 50).

- 113 Je teda potrebné overiť, či v čase prijatia napadnutých rozhodnutí ešte prebiehali inšpekcie a vyšetrovanie, ktoré mohli byť ohrozené sprístupnením požadovaných dokumentov, a či tieto činnosti boli vykonané v primeranej lehote.
- 114 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry treba zákonnosť konkrétneho napadnutého aktu posúdiť podľa skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia aktu (rozsudky Súdneho dvora zo 7. februára 1979, Francúzsko/Komisia, 15/76 a 16/76, Zb. s. 321, bod 7, a zo 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-449/98 P, Zb. s. I-3875, bod 87).
- 115 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry musí mať preskúmanie na účely spracovania žiadosti o prístup k dokumentom konkrétnu povahu. Len samotná okolnosť, že sa dokument týka záujmu chráneného výnimkou, totiž nepostačuje na odôvodnenie jej uplatnenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Denkvit Nederland/Komisia, už citovaný, bod 45). Okrem toho nebezpečenstvo ohrozenia chráneného záujmu musí byť primerane predvídateľné, a nie čisto hypotetické. Takže preskúmanie, ktoré má vykonať orgán na účely uplatnenia výnimky, musí byť vykonané konkrétne a musí byť zjavné z odôvodnenia rozhodnutia (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2000, Kuijjer/Rada, T-188/98, Zb. s. II-1959, bod 38, a z 13. apríla 2005, Verein für Konsumenteninformation/Komisia, T-2/03, Zb. s. II-1121, ďalej len „rozsudok VKI“, body 69 a 72).
- 116 Okrem toho má byť toto konkrétne preskúmanie vykonané pre každý dokument uvedený v žiadosti. Z nariadenia č. 1049/2001 totiž vyplýva, že všetky výnimky uvedené v článku 4 ods. 1 až 3 sa musia vzťahovať na „dokument“ (rozsudok VKI, bod 70).

- 117 Konkrétne a individuálne preskúmanie každého dokumentu je potrebné tiež preto, že aj za predpokladu, že je jasné, že žiadosť o prístup sa týka dokumentov chránených výnimkou, jedine takéto preskúmanie umožní orgánu posúdiť možnosť poskytnúť žiadateľovi čiastočný prístup v súlade s článkom 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001. V rámci uplatňovania pravidiel postupu Súd prvého stupňa už zamietol posúdenie dokumentov vykonané podľa kategórií, a nie vo vzťahu ku konkrétnym informáciám obsiahnutým v týchto dokumentoch, lebo ho považoval za nedostatočné vzhľadom na to, že preskúmanie vyžadované od orgánu by mu malo umožniť konkrétne posúdiť, či sa uplatňovaná výnimka skutočne vzťahuje na všetky informácie obsiahnuté v predmetných dokumentoch (rozsudky *JT's Corporation/Komisia*, už citovaný, bod 46, a *VKI*, bod 73).
- 118 Danému orgánu teda prináleží preskúmať, po prvé, či požadovaný dokument patrí do pôsobnosti niektorej z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, po druhé — ak je to tak —, či je potreba ochrany súvisiaca s dotknutou výnimkou skutočná, a po tretie, či sa vzťahuje na celý dokument.
- 119 Súd prvého stupňa teda musí preskúmať, či boli napadnuté rozhodnutia prijaté v súlade s pravidlami, ktoré boli práve vysvetlené.
- 120 Pokiaľ ide o dokumenty postúpené francúzskym a luxemburským orgánom, je namieste pripomenúť, že vyšetrovanie OLAF-u bolo skončené, a žiadny účastník konania nespochybňuje skutočnosť, že v čase prijatia prvého napadnutého rozhodnutia luxemburské ani francúzske orgány ešte nerozhodli o opatreniach, ktoré prijímú v nadväznosti na informácie postúpené OLAF-om na základe článku 10 nariadenia č. 1073/1999.

- 121 Cieľom informácií, ktoré boli postúpené vnútroštátnym orgánom, bolo poskytnúť týmto orgánom vedomosť o skutočnostiach, o ktorých sa OLAF domnieval, že preukazujú existenciu rôznych nezrovnalostí, a ktoré by v súlade s článkom 9 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 mohli slúžiť ako dôkazné prostriedky prípustné v konaní na týchto orgánoch.
- 122 Poskytnutie hoci len čiastočného prístupu k týmto dokumentom mohlo ohroziť účinné využitie týchto skutočností vnútroštátnymi orgánmi vzhľadom na to, že osoby podieľajúce sa na nezrovnalostiach, o ktorých existovalo podozrenie, mohli konať tak, že by zabránili riadnemu priebehu jednotlivých konaní alebo vyšetrovania, o ktorých začatí mohli tieto orgány rozhodnúť. Postúpené dokumenty totiž zahŕňali najmä správy o kontrolách podnikov, zápisnice z vypočúvania úradníkov Eurostat-u, správy o overení výdavkov, ako aj správy z inšpekcií, ktorých sprístupnením by sa dotknuté osoby dozvedeli o úkonoch, ktoré mali vnútroštátne orgány v úmysle urobiť.
- 123 Okrem toho v čase prijatia prvého napadnutého rozhodnutia, t. j. 1. októbra 2003, ešte neuplynula primeraná lehota na rozhodnutie o opatreniach, ktoré sa majú prijať v nadväznosti na informácie postúpené OLAF-om, keďže tieto boli luxemburským orgánom postúpené až 4. júla 2002 a francúzskym orgánom 19. marca 2003.
- 124 Z toho vyplýva, že Komisia sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, a ani nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že v čase prijatia prvého napadnutého rozhodnutia musel byť odmietnutý prístup k dokumentom, ktoré boli postúpené francúzskym a luxemburským orgánom, a to z dôvodu, že ich sprístupnenie by ohrozilo ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly.
- 125 To isté konštatovanie sa vzťahuje na konečnú správu IAS. V čase prijatia druhého napadnutého rozhodnutia, t. j. 19. decembra 2003, ešte vyšetrovanie týkajúce sa

Eurostat-u nebolo skončené a Komisia ešte nerozhodla o tom, aké dôsledky vyvodí z konečnej správy IAS. Sprístupnenie uvedenej správy, aj keby v nej neboli uvedené mená, tak mohlo dať dotknutým osobám možnosť pokúsiť sa ovplyvniť výsledky nadväzujúceho vyšetrovania, inšpekcií alebo kontrol.

- 126 Pokiaľ ide o oznámenie OLAF-u Komisii, ktorého sa týkalo tlačové komuniké z 19. mája 2003, Súd prvého stupňa mohol konštatovať, že takisto obsahuje natoľko presné informácie o priebehu rôznych vyšetrovaní týkajúcich sa Eurostat-u, že odmietnutie jeho zverejnenia z dôvodu, že by mohlo ohroziť ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly z tých istých dôvodov, aké boli vysvetlené vyššie, bolo v čase prijatia prvého napadnutého rozhodnutia odôvodnené.
- 127 Pokiaľ ide o ďalšie oznámenia OLAF-u Komisii, v prvom napadnutom rozhodnutí sa vysvetľuje, že „všetky tieto oznámenia obsahujú výsledky vyšetrovaní, ktorých sprístupnenie by ohrozilo súdne konania prebiehajúce vo Francúzsku a Luxembursku“.
- 128 Z tohto vágneho a všeobecného zdôvodnenia vyplýva, že OLAF sa o riziku, ktoré by mohlo sprístupnenie priniesť vo vzťahu k opatreniam, ktoré Komisia považovala za potrebné na ochranu svojich záujmov alebo vzhľadom na súdne konania prebiehajúce vo Francúzsku a Luxembursku, vyjadril *in abstracto* a z právneho hľadiska dostatočne nepreukázal, že sprístupnenie týchto dokumentov by konkrétne ohrozilo ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly a že použitá výnimka sa skutočne vzťahuje na všetky informácie obsiahnuté v uvedených dokumentoch.
- 129 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je namieste zdôrazniť, že v predmetnej veci sa nepreukázalo, že by vyšetrovanie alebo inšpekcie boli konkrétne ohrozené sprístupnením iných oznámení OLAF-u Komisii, než je oznámenie, ktorého sa týkalo tlačové komuniké z 19. mája 2003.

- 130 OLAF navyše v prvom napadnutom rozhodnutí neuviedol, či sa riziko, ktoré opisuje, vzťahuje skutočne na všetky informácie obsiahnuté v uvedených dokumentoch. Z prvého napadnutého rozhodnutia vyplýva, že OLAF svoje posúdenie založil skôr na povahe požadovaných dokumentov než na informáciách, ktoré sa v predmetných dokumentoch skutočne nachádzali. Ide tu teda o nesprávne právne posúdenie, ktoré si vyžaduje zrušenie napadnutého rozhodnutia (rozsudok Súdneho dvora zo 6. decembra 2001, Rada/Hautala, C-353/99 P, Zb. s. I-9565, bod 31).
- 131 Z právneho hľadiska teda nebolo dostatočne preukázané, že sa výnimka založená na ochrane účelu inšpekcií a vyšetrovania, ak ju považujeme za aplikovateľnú v predmetnom prípade, vzťahovala na všetky ostatné oznámenia OLAF-u Komisii okrem oznámenia, ktorého sa týkalo tlačové komuniké z 19. mája 2003.
- 132 Súd prvého stupňa mohol konštatovať, že prinajmenšom pri časti dokumentov sa vôbec nezdá, že by sa na ne vzťahovala výnimka uvedená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.
- 133 Súdu prvého stupňa teda neprináleží nahradiť vôľu Komisie a určiť, ku ktorým dokumentom mal byť poskytnutý celkový alebo čiastočný prístup; je povinnosťou daného orgánu zohľadniť pri vykonaní tohto rozsudku dôvody, ktoré sú v ňom v tejto súvislosti uvedené.
- 134 Rovnaké zistenia sa vzťahujú na prílohy k správe IAS zo 7. júla 2003, ku ktorým Komisia odmietla prístup z jediného dôvodu, a síce, že vyšetrovanie a posudzovanie, aké dôsledky treba vyvodiť z tohto vyšetrovania, z jej strany stále pokračovali a OLAF mohol tieto správy ešte stále využiť vo svojich vlastných vyšetrovaniach.

— O existencii nadradeného verejného záujmu

- 135 Ešte je potrebné preskúmať, či existuje nadradený verejný záujem, ktorý by odôvodňoval sprístupnenie dokumentov postúpených francúzskym a luxemburským orgánom, ďalej zverejnenie oznámenia OLAF-u Komisii, uvedeného v tlačovom komuniké z 19. mája 2003, ako aj konečnej správy IAS.
- 136 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v zmysle článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 sú adresátmi práva na prístup k dokumentom orgánov „každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte“. Z toho vyplýva, že poslaním tohto nariadenia je zaručiť prístup k dokumentom pre všetkých, a nie iba prístup žiadateľa k dokumentom, ktoré sa ho týkajú.
- 137 Osobitný záujem, ktorý môže uplatňovať žiadateľ o prístup k dokumentu, ktorý sa ho osobne týka, preto nemožno zohľadniť.
- 138 Všeobecný záujem, ktorý uplatňujú žalobcovia, spočíva v práve na obhajobu. Je samozrejme pravda, že existencia práva na obhajobu predstavuje sama osebe všeobecný záujem. Skutočnosť však, že v predmetnom prípade sa toto právo prejavuje prostredníctvom súkromného záujmu žalobcov na ich obhajobe, znamená, že záujem, ktorého sa dovolávajú žalobcovia, nie je záujem všeobecný, ale súkromný.
- 139 Komisia sa preto nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď usúdila, že právo na obhajobu, ktoré uplatňujú žalobcovia ako nadradený záujem, nepredstavuje nadradený verejný záujem, ktorý by odôvodňoval sprístupnenie požadovaných dokumentov.

- 140 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že je namieste zrušiť prvé napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa v ňom odmieta prístup ku všetkým oznámeniam OLAF-u Komisii okrem oznámenia uvedeného v tlačovom komuniké z 19. mája 2003, ako aj druhé napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa v ňom odmieta prístup k prílohám k správe IAS zo 7. júla 2003.

O trovách

- 141 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania. Za daných okolností je opodstatnené rozhodnúť, že Komisia je povinná nahradiť jednu tretinu trov konania žalobcov. Účastníci konania znášajú zostávajúcu časť svojich vlastných trov konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Návrhy na zrušenie rozhodnutia z 18. augusta 2003 a konkludentného rozhodnutia o zamietnutí žiadostí žalobcov z 21. a 29. októbra 2003 sa zamietajú ako neprípustné.

2. **Zrušuje sa rozhodnutie Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) z 1. októbra 2003 v rozsahu, v akom sa v ňom odmieta prístup k oznámeniam OLAF-u Komisii okrem oznámenia uvedeného v tlačovom komuniké z 19. mája 2003, a tiež sa zrušuje rozhodnutie Komisie z 19. decembra 2003 v rozsahu, v akom sa v ňom odmieta prístup k prílohám k správe útvaru pre vnútorný audit zo 7. júla 2003.**

3. **V zostávajúcej časti sa žaloby zamietajú ako nedôvodné.**

4. **Komisia je povinná nahradiť jednu tretinu trov konania žalobcov. Účastníci konania znášajú zostávajúcu časť svojich vlastných trov konania.**

Jaeger

Tiili

Czúcz

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 6. júla 2006.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

M. Jaeger